

saa rent sproglig set indeholdes i Klausulens Ordlyd.

Bestemmelsen i Paragrafens 4de Stykke angaaende det Tidspunkt, som bliver at lægge til Grund ved Afgørelsen af, om Varen lider af Mangler samt ved Beregningen af Købesummens Størrelse, naar den skal ske efter Maal, Vægt eller Tal, stemmer ganske med de tilsvarende Bestemmelser i §§ 44 og 7.

Naar — hvad der som bemærket i Almindelighed vil være Tilfældet — Køberen selv har befragtet Fartøj eller sørget for Skibsrum til Godsets Forsendelse fra Indladningsstedet, ses den Antagelse, at Godset er overgaaet i Køberens Besiddelse allerede derved, at det er bragt indenfor Skibssiden, saa ofte fremsat, at der kan være Grund til, at Loven for at forebygge uheldige Slutninger udfra en saadan Anskuelse udtrykkelig udtaler, at Køberens Stilling i denne Henseende ikke er en anden end, naar Befragtingen er afsluttet af Sælgeren. Udkastet bestemmer derfor i § 62, 5te Stykke, at paa den ene Side Køberens Undersøgelsespligt selv i saa Fald først indtræder ved Godsets Fremkomst til Bestemmelsesstedet, og at paa den anden Side Sælgerens Beføjelse til at hindre Varens Udlevering i Tilfælde af Udeblivelse med Købesummens Betaling eller Køberens manglende Betalingssevne ikke er udelukket ved Godsets Indladning. En modsat Regel vilde ogsaa staa i Modstrid med den neutrale Stilling, som Bortfragteren og hans Repræsentant Skipperen efter Nutidens Fragtret indtager overfor baade Køber og Sælger. Den heromhandlede Udtalelse i § 62 udelukker naturligvis ikke, at Domstolene kunne komme til et andet Resultat i de sjældent forekommende Tilfælde, i hvilke Godset forsendes med Køberens eget Skib f. Eks. naar Skipperen gør Indkøb af Varer for at skaffe sig Returfragt.

I Forbindelse med Behandlingen af Klausulen „frit ombord“ har det efter en

Henstilling fra Handelsstandens Fællesrepræsentation været under Overvejelse at opstille Regler for Forstaaelsen af den ved Salg med udelukkende Landtransport benyttede Klausul „frit paa Vogn“ („frit paa Jernbane“ o. l.). Af flere Grunde har Kommissionen imidlertid maatte afstaa fra at stille Forslag i saa Henseende. Dels formenes nemlig Reglerne for denne Klausuls Forstaaelse i flere Retninger, navnlig med Hensyn til Tidspunktet for Overgangen af Risikoen paa Køberen og Spørgsmaalet om, hvem af Parterne der skal bære Oukostningerne ved Stuvningen, at være forskellige, eftersom Købet angaar hele Vognladninger eller Stykgods, dels kan der næppe opstilles tilstrækkelig bestemte Regler om Sælgerens Pligter til at træffe Foranstaltninger i Henseende til Godsets Indladning og hans Ansvar for dennes Behørighed, idet hans Forhold paa dette Punkt for de mest praktiske Forsendelsers, nemlig Jærnbanelforsendelsers Vedkommende, beror paa Trafikreglementer, der ikke ere ens for alle Linier indenfor det enkelte Lands Grænser og end mindre for Linierne i de forskellige Lande, hvorhos de bestaaende Trafikreglementers Bestemmelser til enhver Tid kunne blive Genstand for Forandringer som Følge af internationale Jærnbaneconventioners Baand paa de enkelte Jærnbanestyrelsers Frihed. Paa den anden Side indeholdes de Regler, der med Sikkerhed kunne opstilles for Forstaaelsen af denne Klausul i enkelte Retninger i andre af Udkastets Bestemmelser, nemlig i § 51, 2det Punktum om Tidspunktet for Indtrædelsen af Køberens Undersøgelsespligt og i § 65 angaaende Klausulen „frit“ paa et angivet Sted.

§§ 63 og 64.

Det forekommer ofte, at Køberen ønsker sig befriet for enhver Ulejlighed med Hensyn til Salgsgegenstandens Forsendelse til Bestemmelsesstedet, og det er ovenfor ved Bemærkningerne til Udkastets § 10 omtalt